

Kapitola **Pocit důležitosti**

úsek

text

Člověk, který je přesvědčen, že jeho AA je velmi dobrý, až nadprůměrný, a že to uznávají lidé okolo něho, prožívá pocit důležitosti a uznání. Přesněji jde o koncentrovanou antecepci slasti.

Robinson na pustém ostrově bez naděje na brzkou záchranu si asi moc důležitě nepřipadal.

Naopak takový císař si pro svou říši připadal důležitější, než kdokoli jiný. Nepochybně k tomu přispívaly i zvyky na císařském dvoře, kdy se císaři vzdával hold, dostával spousty darů od dalších významných občanů v říši, kteří si chtěli zajistit podporu, od pochlebníků či náboženských představitelů.

Pokud v někom vzbudíš přesvědčení, že si jeho antecepce zvláště vážíš, a že jeho antecepce je pro kolektiv velmi cenná, vzroste v něm jeho vlastní pocit důležitosti.

Pokud to ovšem nebude odpovídat skutečnosti, vystavuješ se nebezpečí, že dotyčný příště posoudí tvé pochvaly jako pokrytecké pochlebování.

A co horšího, dotyčný se může stát pro kolektiv hrozbou, pokud bude nekriticky předpokládat, že je nadán ve prospěch kolektivu výjimečným darem.

Pocit důležitosti je potřebný k tomu, aby kolektiv mohl fungovat. Kdyby si nikdo nepřipadal vhodný pro antecepci kolektivu, kolektiv by nikam nesměřoval, a snadno by se rozpadl nebo stal něčí kořistí.

Pozorujeme-li nějakou dlouhodobě úspěšnou skupinu, lze předpokládat, že v ní funguje mechanismus korigující nekritický pocit vlastní důležitosti u jejích jednotlivých členů.

Úsek zdůvodnění

Pokud osoba A s určitou uznávanou hodnotou v kolektivu J dokáže v osobě B v témže kolektivu J vzbudit pocit, že B má vynikající AA(B), pak je B ochoten vykonat pro A "první poslední", neboť mu věnoval uznání a poskytl mu velmi silnou drogu.

Důležitost nějaké osoby vyvěrá z jejího budoucího možného přínosu pro skupinu, do níž patří. Ten je opět odvozován z jeho dosavadních projevů.

Tvrzení1 Důležitost subjektu je vázána ke skupině.

Do antecepce vstupuje jednak to, co už subjekt dokázal, dále to, jak se to může projevit v blízké a vzdálenější budoucnosti skupiny J, a nepochybně i to, kdo je ochoten tuto osobu podporovat.

Pro členy jiných skupin K, L,... je důležitost posuzovaného jedince A ve skupině signálem. Sami sice často pro svou skupinu od dotyčného nic neočekávají, ale ovlivňuje to jejich očekávání vůči celé skupině J.

Hypotéz a Pocit důležitosti je přesvědčení o výjimečné kvalitě vlastní antecepce.

úsek

text

Zdůvodnění Důležitost je vázána ke skupině, pro niž je někdo důležitý. To, že je někdo pro skupinu důležitý znamená, že přispívá k jejímu přežití. Přežití je věcí správné antecepce. Tedy to, co je od člena přinášeno skupině, se týká skupinové antecepce (např. úspěšný zpěvák správně odhaduje potřeby svého publika, antecepuje, čím skupinu potěší, stmelí, dodá jí radost ze života. V této oblasti možná slouží jako součást skupinového AA).
Pokud skupina na tento přínos kladně reaguje, člen to vnímá jako antecepční slast. Pokud člen nabude dojmu, že takovým způsobem slouží ve prospěch skupiny dlouhodobě, dostaví se koncentrovaná antecepční slast složená z osobní slasti a skupinové slasti.
Tato dvojitá slast je prožívána jako důležitost.
Sporem z druhé strany. Připusťme, že se někdo cítí důležitý, ale přitom právem pochybuje o kvalitě své antecepce pro skupinu. Pak se obává skupině cokoli poradit, protože vnímá, že by to špatně skončilo. Proto stojí ve skupině jaksí mimo rozhodování, ale tím pádem se nemůže pro skupinu cítit důležitý. Spor s předpokladem.

Tvrzení2 Pokud subjekt A má nekriticky vyšší pocit důležitosti, než odpovídá výsledkům jeho antecepce, ohrožuje skupinu.

Důkaz Rozdělme dokazování na dva případy:

- 1) Subjekt zastává ve skupině rozhodovací pozici
- 2) Subjekt nezastává ve skupině rozhodovací pozici

Nejprve (1)

Jestliže zastává rozhodovací pozici a je přesvědčen, že rozhoduje výjimečně doře, bude mít sklon přehlížet návrhy dalších členů skupiny. Tím skupinu ochudí o dobrá řešení a skupina může snáze prohrát s konkurenčními skupinami. Tím vlastní skupinu ohrožuje.
Nyní (2)

Subjekt bude (obvykle neoprávněně, protože jeho pocit je nekritický) kritizovat rozhodnutí, učiněná za skupinu a lišící se od jeho názoru. Posléze bude sabotovat v rámci svých pravomocí rozhodnutí učiněná pro kolektiv a podvracet ochotu dalších členů kolektivu se podílet na proskupinovém rozhodnutí. Tím ohrožuje schopnost skupiny obstát.

Tvrzení3 Stabilní úspěšná skupina má fungující mechanismus pro korekci pocitu nadměrné důležitosti.

Důkaz Z Tvrzení2 vyplývá, že každý jedinec, který má nekritický pocit o vlastní důležitosti, ohrožuje skupinu. Pokud bude ve skupině takový jev rozšířený, povede to k neúspěchu skupiny. Spor s předpokladem úspěšnosti skupiny.

Pokud takový jev rozšířen není, musí být nějak zařízeno, že se nešíří. To nazveme oním mechanismem.